

Tuženik: Kraljevina Belgija (zastupnici: J.-C. Halleux i L. Van den Broeck, agenti)

Predmet

Povreda obveze države članice — Povreda čl. 6. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2252/2004 od 13. prosinca 2004. o standardima za sigurnosna obilježja i biometrijske podatke u putovnicama i putnim ispravama koje izdaju države članice (SL L 385, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 2., str. 242.) — Biometrijske putovnice koje sadrže digitalne otiske prstiju — Neizdavanje takvih putovnica u rokovima predviđenima prethodno navedenom uredbom

Izreka

1. *Budući da u propisanom roku nije provela tehničke specifikacije koje se odnose na izdavanje biometrijskih putovnica koje sadrže digitalne otiske prstiju, Kraljevina Belgija nije ispunila obveze koje ima na temelju članka 6. Uredbe Vijeća (EZ) br. 2252/2004 od 13. prosinca 2004. o standardima za sigurnosna obilježja i biometrijske podatke u putovnicama i putnim ispravama koje izdaju države članice.*

2. *Kraljevini Belgiji se nalaže snošenje troška.*

(¹) SL C 156, 1.6.2013.

Tužba podnesena 10. prosinca 2013. — Europska komisija protiv Talijanske Republike

(Predmet C-653/13)

(2014/C 93/30)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: D. Recchia, E. Sanfrutos Cano, agenti)

Tuženik: Talijanska Republika

Tužbeni zahtjevi

— da se utvrdi da Talijanska Republika nije ispunila obveze koje je bila dužna ispuniti prema članku 260. stavku 1. UFEU-a s obzirom na to da nije poduzela sve potrebne mjere kako bi postupila sukladno presudi Suda Europske Unije od 4. ožujka 2010. u predmetu C-297/08, kojom je utvrđeno da Talijanska Republika nije ispunila svoje obveze koje je bila dužna ispuniti na temelju članaka 4. i 5. Direktive 2006/12/EZ (¹) Europskog Parlamenta i Vijeća od 5. travnja 2006. o otpadu jer za regiju Kampaniju nije poduzela sve potrebne mjere kako bi osigurala da se otpad oporabljuje ili zbrinjava bez da se ugrožava zdravlje ljudi i bez štete za okoliš, osobito, jer nije stvorila adekvatnu i integriranu mrežu pogona za zbrinjavanje otpada;

— da se Talijanskoj Republici naloži da Komisiji isplati dnevnu novčanu kaznu u iznosu od 256 819,20 eura (odnosno 85 606,40 eura po danu za svaku kategoriju pogona) od dana objave presude u ovom predmetu do dana izvršenja presude u predmetu, C-297/08 umanjenu za eventualno smanjenje koje bi moglo proizaći iz predložene formule postupnog smanjenja;

— da se Talijanskoj Republici naloži da Komisiji isplati paušalni iznos koji je rezultat umnoška dnevnog iznosa od 28 089,60 eura i broja dana trajanja povrede od dana objave presude u predmetu C-297/08 do dana objave presude u ovom predmetu,

— da se Talijanskoj Republici naloži snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Italija nije poduzela potrebne mjere kako bi postupila sukladno presudi Suda u predmetu C-297/08. Predložena sankcija (dnevna novčana kazna i paušalni iznos) prilagođena je težini i trajanju povrede i uzima u obzir potrebu osiguravanja odvraćajućeg učinka sankcije, kako bi se izbjeglo ponavljanje povrede.

(¹) Direktiva 2006/12/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 5. travnja 2006. o otpadu (SL L 11, str. 9.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 16. prosinca 2013. uputio Tribunal do Comércio de Lisboa (Portugal) — Estado português protiv Massa Insolvente do Banco Privado Português SA, u stečaju

(Predmet C-667/13)

(2014/C 93/31)

Jezik postupka: portugalski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal do Comércio de Lisboa (Portugal)

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Estado português

Tuženik: Massa Insolvente do Banco Privado Português SA, u stečaju

Prethodna pitanja

1. Nedostaje li odluci (¹) obrazloženje s obzirom na to da:

- ne navodi razlog zbog kojeg državno jamstvo koje je izdao Portugal utječe na trgovinu između država članica?
- ne objašnjava zašto je potpora koja je dodijeljena u obliku jamstva — a za koju se prvotno smatralo da je obuhvaćena člankom 107. stavkom 3. UFEU-a — sada proglašena nespojivom sa zajedničkim tržištem?

2. Sadrži li odluka proturječnost između obrazloženja i izreke u pogledu trenutka od kada se odluka smatra nezakonitom: 5. prosinca 2008. ili 5. lipnja 2009.?
3. Je li odluka protivna odredbama članka 107. stavka 1. UFEU-a utoliko što dodijeljena potpora nije utjecala na trgovinu između država članica, osobito uzimajući u obzir krajnji cilj zajma i način na koji je u stvari korišten te činjenicu da korisnik od 1. prosinca 2008. više ne obavlja svoju djelatnost?
4. Je li odluka protivna odredbama članka 107. stavka 3. UFEU-a utoliko što je potpora namijenjena otklanjanju ozbiljnih poremećaja u gospodarstvu države članice i, zbog toga, u skladu s zajedničkim tržištem?
5. Predstavlja li članak 14. stavci 1. i 2. Uredbe (EZ) br. 659/1999 ⁽²⁾ prepreku tome da se smanjenje iznosa za koji treba provesti povrat primijeni u ovom slučaju, ako se sama odredba na nediskriminirajući način primjenjuje na sve vjerovnike insolventnog društva?

⁽¹⁾ Odluka Komisije od 20. srpnja 2010. o državnoj potpori C-33/09 (ex NN 57/09, ex CP 191/09) koju je Portugal dodijelio u obliku državnog jamstva u korist BPP-a [prijavljena pod brojem C(2010) 4932 (SL L 159, str. 95.)]

⁽²⁾ Uredba Vijeća (EZ) br. 659/1999 od 22. ožujka 1999. o utvrđivanju detaljnih pravila primjene članka 93. Ugovora o EZ-u (SL L 83, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 16.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 27. siječnja 2014. uputio Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Španjolska) — Subdelegación del Gobierno en Guipuzkoa — Extranjeria protiv Samir Zaizoune

(Predmet C-38/14)

(2014/C 93/32)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Subdelegación del Gobierno en Guipuzcoa — Extranjeria

Tuženik: Samir Zaizoune

Prethodno pitanje

S obzirom na načela lojalne suradnje i korisnog učinka direktiva, treba li članak 4. stavke 2. i 3. te članak 6. stavak 1. Direktive 2008/115/EZ ⁽¹⁾ tumačiti u smislu da im je protivan propis, kao što je sporni nacionalni propis u glavnom postupku i sudska praksa koja ga tumači, koji dopušta sankcioniranje

nezakonitog boravka stranca isključivo ekonomskom sankcijom koja je, štoviše, nespojiva sa sankcijom protjerivanja?

⁽¹⁾ Direktiva 2008/115/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 2008. o zajedničkim standardima i postupcima država članica za vraćanje državljana trećih zemalja s nezakonitim boravkom (SL L 348, str. 98.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 8., str. 188.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 3. veljače 2014. uputio Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Italija) — CASTA i dr. protiv A.S.L. di Ciriè, Chivasso e Ivrea (ASL TO4) e Regione Piemonte

(Predmet C-50/14)

(2014/C 93/33)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Consorzio Artigiano Servizio Taxi e Autonoleggio (CASTA), Galati Lucimorto Roberto — Autonoleggio Galati, Seren Bernardone Guido — Autonoleggio Seren Guido

Tuženik: Azienda Sanitaria Locale di Ciriè, Chivasso e Ivrea (ASL T04), Regione Piemonte

Prethodna pitanja

1. Protivi li se pravu Unije koje se odnosi na javnu nabavu, u predmetnom slučaju pravu koje se odnosi na ugovore na koje se ne primjenjuju pravila javne nabave i na opća načela slobodnog tržišnog natjecanja, zabranu diskriminacije i proporcionalnost, nacionalni propis koji omogućuje izravno sklapanje ugovora o pružanju uslugâ sanitarnog prijevoza s udrugama koje organiziraju volonterski rad pretežno na temelju neplaćenog rada, u zamjenu za naknadu stvarnih troškova.
2. U slučaju da se smatra da je sklapanje takve vrste ugovora sukladno pravu Zajednice, traži se da se Sud očituje o tome treba li izvršiti prethodnu usporedbu ponuda više istovrsnih pružatelja usluga (eventualno i iz drugih država članica) koji su ovlašteni za neposredno sklapanje ugovora, kako bi se ograničio rizik izlaganja nepotrebim i neodgovarajućim troškovima, i treba li u tom smislu tumačiti nacionalni propis koji dopušta neposredno sklapanje ugovora.
3. U slučaju da se smatra da je sklapanje takve vrste ugovora sukladno pravu Zajednice, traži se da se Sud očituje o tome mora li se udruge koje organiziraju volonterski rad, koje imaju pravo na neposredno sklapanje ugovora, podvrgnuti točno određenim postotnim ograničenjima glede jednakog pristupa tržištu i treba li u tom smislu tumačiti nacionalni propis koji propisuje sporedno djelovanje trgovačke aktivnosti tih udruga.